

sket at benytte, præcis indtil konflikten i det tidligere Jugoslavien brød ud. Derfor var det overraskende, at FN's Flygtningehøjkommissariat i 1992 rettede henvendelse til de vesteuropæiske lande og sagde, at de ønskede, at vi prøvede denne midlertidige ordning.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt starte min ordførertale med at sige et par ord om baggrunden for, at vi har denne debat i dag, for borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien er ikke alene den mest omfattende krig i Europa siden Anden Verdenskrig, men det er også første gang i 50 år, dvs. siden nazisternes ugeringer under Anden Verdenskrig, at vi oplever etniske udrensninger i Europa. Der er altså ikke bare tale om en individuel forfølgelse, men om, at hele befolkningsgrupper forfølges alene på grund af deres etniske tilhørsforhold.

Det er baggrunden for, at den jugoslaviske borgerkrig og især krigen i Bosnien har sendt millioner af mennesker på flugt. På trods af at kun ganske få – og i denne sammenhæng snakker vi altså om promiller – af disse forfulgte mennesker, som blev nødt til at flygte, kom til Danmark, udløste det en stor opstandelse i det daværende Folketing, som med et meget stort flertal vedtog den såkaldte jugoslaverlov 28. november 1992.

Så kan man stille sig selv det spørgsmål, om det egentlige formål med jugoslaverloven var at byde velkommen til de mennesker, som netop var undsluppet fra voldtægt, tortur og i værste fald død. Desværre ikke.

Formålet med loven, som vi ser det, var at forhindre, at disse mennesker udnyttede deres klare retskrav på at få behandlet en asylansøgning i Danmark i op til 2 år.

Jeg skal ikke udelukke, at enkelte af det daværende flertal for jugoslaverloven handlede i god tro. Jeg skal heller ikke udelukke, at der virkelig var nogle, som troede, at krigen i Bosnien ville være overstået i løbet af 2 år, som var den periode, de midlertidige opholdstilladelser var rede. Jeg skal blot konstatere, at i så fald var disse folketingsmedlemmer meget, meget, man fristes til at sige næsten grænseløst naive.

Nu er de 2 år så gået, og krigen raser, man turde næsten sige selvfølgelig med uformindsket styrke, for opmuntret af stormagternes planer om en opdeling af Bosnien efter etniske retningslinjer – en politik som desværre også støttes af den danske regering – kæmper de natio-

nalistiske bander i alle lejre for at rage mest muligt til sig med det resultat, at vi fortsat ser etniske udrensninger og ser, at folk må flygte.

Nu kommer spørgsmålet så, hvad vi skal gøre med de ca. 18.000 bosniske krigsflygtninge, som vi fra dansk side i 2 år har forhindret i at få deres asylansøgning behandlet. Vi har også i dag hørt svaret fra den borgerlige opposition til regeringen. Alle de bosniske krigsflygtninge skal fortsat og uden undtagelse forhindres i at få deres asylansøgning behandlet. Af debatten den 17. november i år og også af den i dag fremgik det, at man ønsker en udskydelse i op til 7 år.

Svaret fra Enhedslisten er lige så klart: Vi ønsker, at de asylsagsbehandlinger skal ske nu, og vi ønsker generelt, at folk skal have deres asylsag behandlet, når de kommer.

Problemet er blot, at den danske asyllovgivning er blevet så stram, at det ikke længere er asylgrund, at man ikke kan vende tilbage til sit eget land, og derfor vil vi komme til at se mange eksempler på bosniske krigsflygtninge, som får afslag på asyl, men som simpelt hen ikke kan sendes hjem.

Hvad gør vi med disse mennesker? Skal de fortsat opholde sig i Danmark på midlertidige vilkår, dvs. uden nogen tidsmæssig begrænsning? Man kan forestille sig, hvad det vil betyde for et barns udvikling, hvis det f.eks. fra sit 7. til sit 14. år, dvs. fra 1. til 7. klasse, ikke ved, hvor det skal bo i morgen, og ikke ved, om det skal forberede sig på en fremtid i Bosnien eller i Danmark.

Den store fortjeneste ved det lovforslag, som vi behandler i dag, er, at det lægger et loft over usikkerheden. Det slår fast, at ingen skal tvinges til at leve i usikkerhed om deres fremtidige opholdsland i mere end 4 år, og dermed sætter forslaget en stopper for, hvad vi opfatter som den fuldstændig inhumane og uanstændige behandling af bosniske krigsflygtninge, som jugoslaverloven egentlig lagde op til.

4 år i usikkerhed er lang tid. Det er også for lang tid efter Enhedslistens smag, men det er bedre end grænseløs usikkerhed.

Arne Melchior (CD):

Jeg kan gøre det kort, for jeg tror, det er gået op for deltagerne i debatten, hvad CD mener om dette lovforslag. Derfor skal jeg nøjes med i dette indlæg at referere et brev, som jeg skrev til indenrigsministeren den 14. november i år. Jeg skrev bl.a.: »Vi har tidligere diskuteret det næsten uhyggelige i, at vi her i landet så at sige